

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 458/2021-43

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jánom Polákom, advokátom, Miletičova 64, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 142/2019-418 z 29. apríla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Uznesením č. k. I. ÚS 458/2021-21 z 30. novembra 2021 ústavný súd prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa doručení ústavnému súdu 16. septembra 2020 v časti, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto nálezu. Vo zvyšnej časti, t. j. v časti namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy bola ústavná sťažnosť sťažovateľa odmietnutá pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a obsahu vyžiadaného súdneho materiálu vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 13 C 136/2012 sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu domáhal proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“) a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná v 2. rade“) určenia, že jeho rodičia boli ku dňu svojej

smrti bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností bližšie špecifikovaných v ústavnej sťažnosti. Svoju žalobu odôvodnil tým, že (prvá) kúpna zmluva, ktorej predmetom bol prevod predmetných nehnuteľností, bola súdom určená za neplatnú, a preto aj ďalšie uzavreté kúpne zmluvy, ktorými následne došlo k prevodu týchto nehnuteľností až na žalovaných, sú neplatné.

3. Okresný súd (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 13 C 136/2012 z 28. júna 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu sťažovateľa a žalovaným v 1. a 2. rade priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že žalovaní v 1. a 2. rade nadobudli vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam dobromyseľne, pretože vlastnícke právo predávajúceho k nim bolo osvedčené zápisom v katastri nehnuteľností. Žalovaní v 1. a 2. rade pritom nemali žiadnu možnosť dozvedieť sa, že nehnuteľnosti, ktoré nadobudli na základe (v poradí tretej) uzavretej kúpnej zmluvy z 5. marca 1998, boli predmetom sporu o určenie vlastníctva, pričom neboli ani účastníkmi konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 5 C 56/1997 o určenie neplatnosti (prvej) kúpnej zmluvy z 13. mája 1996. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 123 a § 126 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že ani následné určenie prvej z uzavretých kúpnych zmlúv ako neplatnej nemohlo byť na ťarchu dobromyseľným nadobúdateľom (žalovaným), ktorých dobromyseľnosť pri nadobúdaní vlastníckeho práva napokon nespochybnil ani sám sťažovateľ. S poukazom na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016 okresný súd uzavrel, že v prípade kolízie princípu ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princípu dobrej viery) a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka má ochrana dobromyseľného nadobúdateľa vlastníckeho práva (t. j. žalovaných) prednosť pred ochranou vlastníckeho práva sťažovateľa, preto jeho žalobu zamietol.

4. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 12 Co 95/2017-350 zo 4. decembra 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Krajský súd sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci okresným súdom, pričom prisvedčil jeho právnemu záveru o prednosti ochrany vlastníckeho práva dobromyseľných žalovaných pred ochranou vlastníckeho práva sťažovateľa. K odvolacej námietke sťažovateľa týkajúcej sa rozporu v kúpnej cene uvedenej v kúpnej zmluve a kúpnej cene reálne zaplatenej žalovanými, ktorá má podľa sťažovateľa za následok neplatnosť kúpnej zmluvy z 5. marca 1998, krajský súd uviedol, že túto námietku sťažovateľ uplatnil až po tom, čo bol prvý rozsudok okresného súdu, ktorým bolo žalobe sťažovateľa vyhovené, zrušený. Zdôraznil, že sťažovateľ nebol zmluvnou stranou uzavretej kúpnej zmluvy a nebol ani prítomný pri vyplatení kúpnej ceny, preto mal na preukázanie tvrdenia žalovaných navrhnúť ako dôkaz výsluch predávajúceho ako druhej zmluvnej strany kúpnej zmluvy. Podľa krajského súdu tak sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti týkajúcej sa rozporu v dohode o kúpnej cene, a preto, ak sa okresný súd touto okolnosťou nezaoberal, nespôsobuje to nepreskúmateľnosť jeho rozsudku.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

5.1. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľ krajskému súdu vytýkal, že žiadnym spôsobom neodstránil nedostatok rozsudku okresného súdu spočívajúci v jeho nedostatočnom odôvodnení. Okresný súd sa totiž žiadnym spôsobom nevysporiadal

s výpoveďou žalovaných o rozpore v kúpnej cene stanovenej v písomnej kúpnej zmluve a kúpnej cene reálne zaplatenej, čo podľa názoru sťažovateľa vylučuje dobromyseľnosť žalovaných a v tomto smere nebola zohľadnená ani jeho podstatná argumentácia. Sťažovateľ zastával názor, že krajský súd mal vo veci nariadiť pojednávanie, preto mu bolo jeho nesprávnym postupom upreté právo uplatniť námietku nesprávnej aplikácie ustanovení Civilného sporového poriadku.

5.2. Sťažovateľ ďalej podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP namietal nesprávne posúdenie právnej otázky nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka bez platného právneho titulu na základe dobrej viery nadobúdateľa, pričom poukázal na rozdielnú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu a nesprávne aplikovanie záverov nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016.

6. Napadnutým rozsudkom najvyšší súd dovolanie sťažovateľa ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP a žalovaným v 1. a 2. rade nepriznal náhradu trov dovolacieho konania.

6.1. Vo vzťahu k prvému uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd uviedol, že krajský súd sa s odvolacou námietkou sťažovateľa týkajúcou sa tvrdeného rozporu kúpnej ceny náležite vysporiadal a keďže sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným okresným súdom a jeho právnym posúdením, nemusel podľa § 385 CSP nariadiť vo veci pojednávanie.

6.2. Pokiaľ ide o druhý dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, ktorý sťažovateľ odôvodnil rozdielnym rozhodovaním najvyššieho súdu v právnej otázke nadobúdania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti od nevlastníka, najvyšší súd akcentoval záväznosť rozhodnutí ústavného súdu pre všetky „rozhodovacie formácie“ najvyššieho súdu. Z tohto dôvodu je pre najvyšší súd záväzný aj nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, pričom v prejednávanej veci nenastali žiadne výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali odchýlenie sa od neho. Súdny nižších inštancií správne podľa najvyššieho súdu posúdili dobrú vieru žalovaných pri nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka s ohľadom na kolíziu princípu ochrany práva pôvodného vlastníka (právnych predchodcov žalobcu), ako aj princípu ochrany dobrej viery nadobúdateľov. Na podporu svojho záveru najvyšší súd odkázal aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá taktiež poskytuje ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi vlastníckeho práva pred ochranou pôvodného vlastníka.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že ak najvyšší súd vyhodnotil jeho dovoláciu námietku týkajúcu sa nevysporiadania sa s otázkou kúpnej ceny krajským súdom za nedôvodnú, je tento prijatý záver „arbitrárny a v príkrom rozpore s logickým a ústavne akceptovateľným hodnotením dôkazov a aplikovaním noriem procesného práva“. V tejto súvislosti dôvodí, že krajský súd sa nemohol v celom rozsahu stotožniť so skutkovým stavom zisteným okresným súdom, pretože okresný súd žiadnym spôsobom nereflektoval na výpoveď žalovaných o rozpore v stanovenej a skutočne zaplatenej kúpnej cene, a preto z toho vyplývajúcu absenciu ich dobrej viery vôbec neriešil. Krajský súd pritom sám bez vykonania dokazovania a v rozpore s § 150, § 151 a § 186 ods. 2 CSP vykonštruoval spornosť skutkového tvrdenia žalovaných a dôkazné bremeno v otázke rozdielu kúpnej ceny preniesol na sťažovateľa s konštatovaním, že bolo jeho povinnosťou navrhnúť dôkazy. Z tohto dôvodu sťažovateľ nesúhlasí s tvrdením najvyššieho súdu, že krajský súd sa s touto jeho odvolacou

námietkou náležite vysporiadal, preto tvrdí, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu jeho označených základných práv.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu

8. Najvyšší súd vo vyjadrení k dôvodom ústavnej sťažnosti č. k. KP 3/2021-540, Cpj 224/2021 z 10. decembra 2021 uviedol, že rozhodnutie o ústavnej sťažnosti ponecháva na úvahe ústavného súdu. Pripojil k nemu vyjadrenie členky senátu [REDAKOVANÉ], ktorá poukázala na body 19 a 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku a zopakovala, že preskúmaním rozsudku odvolacieho súdu nebolo zistené porušenia procesných práv sťažovateľa v takej miere, aby bolo možné konštatovať porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby

9. Oznámením zo 6. decembra 2021 ústavný súd upovedomil žalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako zúčastnené osoby o podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa (§ 126 zákona o ústavnom súde) a umožnil im vyjadriť sa k nej v lehote 10 dní od doručenia upovedomenia.

9.1. Žalovaný v 1. rade [REDAKOVANÉ] v podaní doručenom ústavnému súdu 7. januára 2022 uviedol, že spolu s manželkou kúpili rodinný dom, ktorý následne zrekonštruovali zo svojich finančných prostriedkov. Zdôraznil, že sťažovateľ osobne nepozná a nerozumie, z akého dôvodu sa sťažovateľ dožaduje určenia vlastníctva k ich rodinnému domu. Poukázal na svoj vysoký vek a na skutočnosť, že jeho manželka – žalovaná v 2. rade [REDAKOVANÉ] zomrela (ústavnému súdu sa 14. decembra 2021 vrátila zásielka adresovaná žalovanej v 2. rade s poznámkou „*adresát zomrel*“, pozn.).

III.3. Replika sťažovateľa

10. V replike doručenej ústavnému súdu 13. januára 2022 sťažovateľ zotrval na dôvodoch podanej ústavnej sťažnosti, pričom vo vzťahu k vyjadreniu najvyššieho súdu a žalovaného v 1. rade uviedol, že v nich absentuje akákoľvek relevantná reakcia na jeho sťažnostnú argumentáciu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Sťažovateľ podanou ústavnou sťažnosťou namieta porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu v časti vysporiadania sa s uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

12. Ústavný súd v prvom rade akcentuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené záver boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

13. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky, alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

14. V súvislosti so sťažnostnou argumentáciou ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, čo predstavuje záruku toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Náležité odôvodnenie rozhodnutia ako prostriedok k zamedzeniu svojvôle súdu má súčasne zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť jeho rozhodovania. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu má účastník konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

15. Uvedené východiská bol povinný pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa rešpektovať aj najvyšší súd, pričom úlohou ústavného súdu bolo preskúmať, či požadované limity spravodlivého súdneho konania boli v danom prípade dodržané a či sa náležité posúdenie právnej veci sťažovateľa odrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok.

16. Z argumentácie sťažovateľa predostretej v ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku uplatňuje jedinú podstatnú výhradu a namieta arbitrárnosť záveru najvyššieho súdu, ktorý aproboval podľa sťažovateľa nesprávny a ústavne neakceptovateľný postup krajského súdu odporujúci § 150, § 151 ods. 1 a § 186 ods. 2 CSP. V konkrétnostiach sťažovateľ tvrdí, že vyjadrenie žalovaných o rozpore kúpnej ceny skutočne zaplatenej a kúpnej ceny uvedenej v písomnom vyhotovení kúpnej zmluvy bolo v zmysle § 151 ods. 1 CSP nesporným skutkovým tvrdením a súdy preto mali povinnosť z neho vychádzať (§ 186 ods. 2 CSP). Najvyšší súd podľa sťažovateľa pochybil, ak „*odobril*“ záver krajského súdu, ktorý v priamom rozpore s ustanoveniami procesného práva sám „*vykonštruoval*“ spornosť inak nesporného tvrdenia žalovaných.

17. V záujme posúdenia opodstatnenosti námietok sťažovateľa sa ústavný súd oboznámil aj s tou relevantnou časťou rozsudku krajského súdu, v ktorej sa krajský súd vysporiadal s odvolacou námietkou sťažovateľa týkajúcou sa neplatnosti kúpnej zmluvy pre rozpor kúpnej ceny v nej uvedenej a kúpnej ceny skutočne zaplatenej (body 28 až 34 rozsudku). Krajský súd vo vzťahu

k tejto odvolacej námietke uviedol, že predmetnú skutočnosť uviedli vo svojom vyjadrení len žalovaní v 1. a 2. rade, teda len jedna zmluvná strana kúpnej zmluvy (kupujúci), pričom sťažovateľ, ktorý nebol zmluvnou stranou predmetnej kúpnej zmluvy a nebol ani účastný pri jej uzatváraní, nemohol tvrdiť, že kúpna cena bola vyplatená v inej sume než je uvedená v písomnej kúpnej zmluve. Ak túto skutočnosť sťažovateľ tvrdil na základe vyjadrenia žalovaných, potom mal na preukázanie okolností, čo sa týka výšky kúpnej ceny, navrhnúť dôkaz (výsluch svedka – predávajúceho). Krajský súd uzavrel, že ak sťažovateľ vykonanie takého dôkazu nenavrhol, neuniesol v konaní dôkazné bremeno.

18. V prejednávanej veci išlo o špecifickú situáciu spočívajúcu v tom, sťažovateľ zo skutkového tvrdenia protistrany (žalovaných) vyvodzoval pre seba priaznivý právny následok v podobe absolútnej neplatnosti spornej kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovanými (kupujúcimi) a tretou osobou (predávajúcim). Bez ohľadu na to, že v danom prípade je aplikácia § 151 ods. 1 CSP o popretí skutkových tvrdení, ktorej sa sťažovateľ domáha, vylúčená (§ 470 ods. 2 CSP), keďže predmetné konanie sa začalo ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, možno súhlasiť so sťažovateľom, že skutkové tvrdenie žalovaného v 1. rade učené v rámci jeho výsluchu na pojednávaní 16. novembra 2016 nebolo v priebehu konania nikým spochybnené či rozporované. Záver krajského súdu (s ktorým sa najvyšší súd v plnom rozsahu stotožnil) o povinnosti sťažovateľa navrhnúť dôkaz na preukázanie v konaní nikým nerozporovaného skutkového tvrdenia žalovaného tak vyznieva podľa názoru ústavného súdu zmätočne a rozporuplne, keďže dokazovanie sa v civilnom sporovom konaní vykonáva len na zisťovanie skutkových poznatkov, ktoré v konaní ostali sporné či pochybné (bližšie pozri *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 573*) Sťažovateľ preto opodstatnene najvyššiemu súdu vytýka, že aproboval právny záver krajského súdu odporujúci ustanoveniam procesného práva.

19. Ústavný súd sa však nestotožňuje so sťažovateľom v tom smere, že len tvrdenie (hoci nesporné) o zaplatení inej kúpnej ceny, než bola určená v písomnom vyhotovení kúpnej zmluvy, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k bližšie špecifikovaným nehnuteľnostiam, nemôže bez všetkého (teda bez vykonania ďalšieho dokazovania) viesť k právnomu záveru o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy. Ani z obsahu vyžiadaného súdneho spisu nemožno bez rozumných pochybností dospieť k právnomu následku, ktorého sa sťažovateľ domáha a ktorý vyvodzuje len zo skutkového tvrdenia žalovaných. Sťažovateľ okrem opakovane produkovaného právneho vyjadrenia totiž potreboval skutkovo podložiť a objektivizovať okolnosti uzavretia spornej kúpnej zmluvy, napríklad aj v tom smere, či reálne zaplatenie vyššej kúpnej ceny než určenej v spornej kúpnej zmluve nenastalo následne na základe právom uznaného dôvodu. Sťažovateľ však ostal v konaní pasívny a spoliehal sa len na učenú výpoveď žalovaných, hoci mu bol preukázateľne daný náležitý procesný priestor na reakcie skutkovej povahy, resp. aby svojou procesnú aktivitu nasmeroval k objasneniu skutkovej stránky veci.

20. Ústavný súd na tomto mieste považuje za vhodné dať do pozornosti, že za skutkový základ sporu zodpovedá procesná strana. Civilné sporové konanie je konaním dôkazným ovládaným tzv. prejednávacím princípom (princípom formálnej pravdy), čo platilo i za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (t. j. do 30. júna 2016). Sporová strana, ktorá sa domáha určitých právnych následkov, poniesie nepriaznivé dôsledky stavu *non liquet* (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené,

že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo (I. ÚS 24/2019).

21. Ak preto najvyšší súd zamietol dovolanie sťažovateľa aj v časti uplatnenej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, nemožno jeho rozhodnutie z ústavného hľadiska vyhodnotiť ako neutržateľné, ktoré by s ohľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci odôvodňovalo uplatnenie kasačnej právomoci ústavného súdu. Takýto krok by bol len formálny a nemohol by v konečnom dôsledku už s ohľadom na uvedené ovplyvniť postavenie sťažovateľa a výsledok konania.

22. V tomto smere ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku, preto k vyhoveniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané výhrady v konaní orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Úlohou ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom súčasne nie je chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred každým pochybením všeobecných súdov, ale len takým, ktoré dosahuje takú intenzitu, že svojimi účinkami vyvolá neprípustné obmedzenie, či dokonca popretie ústavou garantovaných práv, a ktoré je preto z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neutržateľné (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 111/09, IV. ÚS 320/2011).

23. Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.

24. Vzhľadom na nevyhovenie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa, ktoré by mali oporu len vo vyslovení porušenia jeho základných práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 24. augusta 2022

Miloš Maďar
predseda senátu